

Karsai Bélának soha nem volt háttámlás főnöki fotele

Lemondott a cégvezetésről, de nem egy hátradőlős időszakra számít Karsai Béla. Mi történik valójában? Egy gazdag életpálya lezárása, átalakítása, vagy életének egy új rend szerinti kezdete? Azt, hogy életének fontos mérföldkövéhez érkezett, egy magas állami kitüntetés is megerősítette.

Karsai Béla nemrég a MAGYAR ÉRDEMREND LOVAGKERESZTJE kitüntetést vehette át Varga Mihály nemzetgazdasági minisztertől a magyar gazdaság fejlesztésében, a munkahelyteremtésben és az ipari innováció területén elért eredményeiért, szakmai közéleti tevékenységéért. Ezt megelőzően azonban a magyar műanyagipar és Székesfehérvár ikonikus alakja meglepő bejelentést is tett: átadta cége vezetését unokahúgának, Csonka Krisztinának.

– A bejelentés óta eltelt egy hónap. Megszokta már az új szobáját?

– Én gyorsan megszoktam, munkatársaim azonban rutintól még gyakran jobbra fordulnak a főbejárattól, ha engem keresnek, de ott már Krisztinát találják. Én egy hátsó szobába költöztem.

– Nem azonnal megy tehát nyugdíjba, egy ideig még a cégen belül a kereskedelmet, a kutatás-fejlesztést erősíti. Ezzel az átállást támogatja, vagy még Önnek is szokatlan a nyugdíj szó?

– Úgy gondolom, tudok még segíteni a fiatal generációnak – ha igénylik. Ott vagyok a közelben, tudnak kérdezni.

– Mit csinál ilyenkor az ember? Visszatekint arra a közel három évtizedre, ami alatt a műanyagiparral éppen ismerkedő fiatalember kislelkes kertjének melléképületéből eljutott odáig, hogy nemzetközileg is elismert, nyolc tagvállalatból álló birodalmat felépített?

– Szerintem nem az a feladata egy kereskedelemben átigazolt munkatársnak, hogy visszatekintszen, hogy összegezzon. Az új kihívások most az izgalmasak. Nyilván megtartjuk a 30 éves születésnapot jövő tavasszal, egyelőre azonban az új feladatokra koncentrálok.

– De valamit mégis gondol erről az ívről? Nem ijesztő? Vagy hihetetlen? Nevezték már mesebelinek is ezt a történetet. Valóban az?

– Nem gondolnám, hogy ez fontos kérdés az ember életében, különösen nem akkor, amikor szerintem az előttem álló 1–2 évben több lesz a dolgom és nem kevesebb. Nem egy hátradőlős időszak jön az életemben, hanem egy felkészítés, tanítás, a kapcsolati tőke átadása, ami sokkal fontosabb nekem és a cégnek is, mint a múlton való merengés. Vezetőként mindig is azt

vallottam, hogy a főnöki széknek ne legyen háttámlája, ne lehessen benne hátradőlni soha. Jelenleg az motivál, hogyan lehet továbbfejleszteni a céget. Túl vagyunk egy két és félmilliárdos beruházáson, azt gondolom, ez most egy újabb komoly mérföldkő az életünkben.

– Azért az ember életében mégis fontos ez az állomás. Életpályája hatalmas kanyarral indult. Atyai ráhatással az építészeti irányában kezdte el tanulmányait, ez nyolc évnyi tanulás volt. Teljesítette az elvárást, azután kezdett el azzal foglalkozni, ami mindig is érdekelt. Nyolc év után miért váltott?

– Ennek egyszerű oka volt. Már gyermekkoromban is abba a világba képzeltem magam, ahol gépek vetek körül, de apám meggyőzése, és az a hit, hogy azon a területen ő többet tud segíteni, engedtem. Mégis úgy döntöttem, hogy a sikeres műanyag-feldolgozás útját célszerű végigjárnom. Mivel szívemben ez a szakma közelebb volt a gépekhez, így visszatértem ahhoz, amit szeretek. Az ember sokkal jobban el tud köteleződni az iránt, amit szeret, és a gépiparban, a szerszámgyártásban mind a mai napig nem csalódtam.

– 1988-ban kitett egy táblát kertjének egy kis melléképületére, amire az volt írva: „Karsai Béla műanyag-feldolgozó

Karsai Béla a Magyar Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetést vehette át Varga Mihály nemzetgazdasági minisztertől (Fotó: Koppán Viktor)

kisiparos”. Miért éppen az akkor még alig ismert műanyagot választotta?

– Az ember ha választ egy szakmát, kíváncsi arra, hogy milyen jövőkép előtt áll az ágazat. Én megnéztem a statisztikákat, melyik a legjobban fejlődő iparág, és láttam, hogy a műanyag-feldolgozás az 50-es évektől kezdve évi 9 százalékos növekedést mutatott, és az is látható volt, hogy ez a fejlődés továbbra is töretlen lesz. A másik ok az volt, hogy a műanyag-feldolgozásban benne van az alkotás öröme és művészete. Elkészíteni sorozatgyártásra egy arra alkalmas szerszámot, amelyből százezres nagyságrendben nagyon sok termék kijöhet a gépjárműipar, az orvostudomány, a műszaki elektronika számára, amit az emberek korszerű termékeként élvezhetnek, például autó vagy a gyógyításukhoz szükséges eszközök formájában. Az, hogy az emberiség életkörülményeit ily’ módon tudtuk korszerűsíteni, hogy az emberi élettartam határait ki tudtuk tolni, nagyban ennek az értékes és intelligens műszaki anyagnak köszönhető. A feladatunk még az, hogy ezt azokkal is elhitessük, akik támadják a műanyag létét, megértessük, hogy nem lenne ma műanyag nélkül korszerű élet, és a környezeti ártalmakért nem a műanyagot kell hibáztatni, hanem az embert, aki szemetel vele.

– Sikeresnek tartja magát?

– Nem. Sőt igyekszem távol tartani magam ettől az érzéstől. Meggyőződésem, hogy az ember életében két érzés okozza a legnagyobb kudarcot: az egyik a siker, a másik a félelem. Én nem akarok sikeres lenni, egyszerűen ember akarok maradni. Bizonyos körülmények megteremtésére természetesen szükségem van ahhoz, hogy nap mint nap újra beleálljak a rendszerbe, vagy eljussak céljaim helyszínére, ezt azonban nem sikernek gondolom, hanem egy jól elvégzett munka utáni jó közérzetnek. Erre valóban szükségem van akár egy napot, akár az elmúlt 30 évet vizsgálva. Ez azonban nem a siker, hanem a jó közérzet kategóriája. Az, hogy a siker megrészégitsem, arra egyáltalán nincs szükségem.

– Beszélgettünk már korábban a sikerről, akkor azt mondta, hogy a siker a korai kelés és a késői lefekvés hozadéka, illetve hogy a tanulásra nem szabad sajnálni a pénzt.

– Azt, hogy a regenerálódásra elég néhány óra és a többi inkább munkával töltöm, mert egyedül a kitartás hoz eredményt, ma is vallom, mint ahogyan a tanulás fontosságát is, de ez utóbbi inkább már a gazdagsággal függ össze. A gazdagság fogalmát azonban nem érzekelem megfoghatónak. Vannak emberek, akiknek van pénzük és vannak, akik gazdagok. A gazdagságnak nem az a mérőszáma, hogy kinek mennyi pénze van. Egy biztos, hálás vagyok azért a sorsomnak, hogy a saját képzésemre bármennyi pénzt elkölthettem. Megfontolandó mindenki számára, hogy ezt a gazdagságot érdemes-e megteremtenie. Minden más hozadék már kevésbé izgalmas – legalábbis szerintem.

– Azt is Öntől hallottam, hogy ott a csúcson csodálatos a panoráma, de nagyon egyedül van az ember. Miről maradt le, vagy mondott le életében, amiről úgy gondolja most, hogy kár volt? Hogy mégsem kellett volna?

Életpálya

Alapítványok

BOLYAI-DÍJ ALAPÍTVÁNY

alapító tag

PRO PROGRESSIO ALAPÍTVÁNY

kurátor

A SZÉKESFEHÉRVÁRI PROPATHOLÓGIAI

ALAPÍTVÁNY, alapító tag

SZÉLL KÁLMÁN ALAPÍTVÁNY SZÉKESFEHÉRVÁRI

SZERVEZETE, vezető

NOVOFER ALAPÍTVÁNY A MŰSZAKI SZELLEMI

ALKOTÁSÉRT, kurátor

SZENT ISTVÁN-DÍJ

alapító tag

FEJÉR MEGYE BIRKÓZÁSÉRT ALAPÍTVÁNY

alapító tag

Tagság

MAGYAR MŰANYAGIPARI SZÖVETSÉG

elnök, elnökségi tag 1996

MAGYAR MÉRNÖKAKADÉMIA

tiszteletbeli tagja, 2000

MAGYAR KÖZGAZDASÁGI TÁRSASÁG

tag, 2002

HONVÉDSÉG ÉS TÁRSADALOM BARÁTI KÖR

alelnök, elnök, 2003

FEJÉR MEGYEI KERESKEDELMI ÉS IPARKAMARA,

elnökségi tag, 2005

MAGYAR KERESKEDELMI ÉS IPARKAMARA

elnökségi tag, 2010–2016

SZÉKESFEHÉRVÁR POLGÁRMESTERÉNEK

TANÁCSADÓ TESTÜLETE, társelnök, 2010

Díjak

SZÉKESFEHÉRVÁRÉRT ÉRDEMÉREM

1995

FMKIK „AZ ÉV VÁLLALKOZÓJA” Díj 1997

ASCHER LIPÓT ALAPÍTVÁNY DÍJ

1999

GEORGE WASHINGTON DÍJ

2006

DEÁK DÉNES DÍJ

2012

MAGYAR ÉRDEMREND LOVAGKERESZTJE 2017

– Nyilvánvaló, hogy az ember képtelen olyan egyensúlyt tartani, hogy ne maradjon benne élete valamelyik területe miatt hiányérzet. Mindennek ára van. Ha az egyik oldalt jobban preferálja az ember, akkor érthető, hogy nem marad annyi ideje másra. Van, aki abban szerencsés, hogy családjával több időt tölthet, a másoknak viszont van egy jól működő vállalkozása. A kérdés az, hogy amit elvesztettem az egyik oldalon, tudom-e pótolni a másikon. Nekem van két nagyszerű lányom, akikre nagyon büszke vagyok, és mellettük a vállalkozásom is felépült, mégsem gondolom magamról, hogy azt a fajta egyensúlyt sikerült megteremtenem. Sokkal több időt szántam a vállalkozásomra és azoknak az embereknek a fejlesztésére, akikkel együtt dolgoztam. Arról a közel 700 emberről beszélek, aki tőlünk viszi haza családja számára a megélhetést, hogy otthon boldog harmóniában éljen. Nekik ezt tudtam megteremteni. Ilyen különös ez az egyensúly.

– *Azt tervezte, ha egyszer nyugdíjas lesz, felül a hajójára és tengerre száll. Nagyon sokáig nem akarja viszontlátni a szárazföldet. Bontogatja már a vitorlát?*

– Ez nem teljesen pontos, hogy nem akarok szárazföldet látni, nekem nincs semmi bajom a világgal, azonban nincs annál csodálatosabb érzés, mint amikor valaki megérzi az óceánnak, a tengernek az ízét. Amikor az ember nem lát semmit a horizonton, csak mindenhol a vizet. Van ebben valami végtelen nyugalom és egy elhivatottság is, hogy előbb-utóbb meg kell érkezni a másik partra. Kívánom mindenkinek, hogy láthassa, milyen szép hajnalban a tenger, a napfelkelte és ismerje meg, mi az a végtelen. Egyébként igen, bontogatom a vitorlát és továbbra is célom a hajózás. Nincs bennem csalódás, mert volt egy másik hobbim is, amit cégvezetésnek hívnak, most azonban annak érik az ideje, hogy más dolgokat tanuljak és ezek adjanak új energiákat, hogy egy új rend szerint éljek.

J. Mező Éva